

АВГУСТ 1996

БРОЈ 7/125

ИЗЛАЗИ
МЕСЕЧНО

ПРИМЕРАК
БЕСПЛАТАН

ВЕЛИКА СРБИЈА

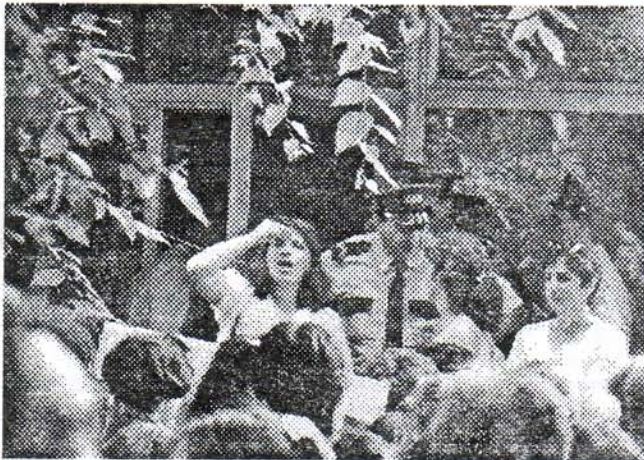

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ПРОТЕСТ МАЈКИ

...ПА ЗАР ЖИВИТЕ НА МАРСУ ГОСПОДО НА ВЛАСТИ...

Ових променљивих летњих дана Кикиндлу потреса нешто што је много опасније од било каквих променљивих температура. Наиме, променљиве температуре штете срчаним болесницима док ово друго што »дрма« Кикиндом штети само онима који очигледно немају, ама баш, ни мало мозга у глави тј. социјалистима на власти. Сатерани у хор-сокак родитељи су напокон дошли до тога да својој деци хлеб морају потражити на улици. Мајке преузимају иницијативу. У неколико наврата окупљале су се испред зграде Скупштине

општине и захтевале да се што пре исплате сви заостали дечији додаци и остали додаци за децу. Сада већ бивши председник општине Рајко Поповић није се удостојио ни да их прими на разговор. Стрпљењу је ту био крај те неколико мајки буквално на силу улази у његову канцеларију после чега је дотични морао да пошаље писмено обавештење за захтевом у надлежно министарство.

Безобразлук владајућих СПС-структура је очигледан. Све то су мајке могле да виде, осете и чују. Међутим, како рече један књижевник. . . »питање је дана кад ће их народ поћерати преко њива, с говњивом мотком у рукама, пијавице народне. . . « Скупови мајки са изгладнелом децом су сво то време протицали у миру и без икаквих материјалних штета.

После безуспешних покушаја да се добије било какав други одговор осим »нема пара«, мајке су затражиле од Комуне да се дозволи емисија уживо, те да се упуту јавни апел свим надлежним органима. Сви захтеви су одбијени уз много прљавих речи од стране запослених у Комуни који наводно представљају »новинаре«.

ДЕЦА

Старија деца, коју су родитељи довели на скуп, показала су храброст и маштовитост правих прекаљених демонстраната. Неуморно су трчала амотамо, ометала све који су покушавали да омету скуп, већ самим својим присуством уливала наду учесницима, а нико боље од њих није извикивао: »Лопови, дајте наше паре« и »Рајо, лопове!« Кад је Раја, праћен кордоном милиционара, излазио из »Комуне«, највише су га јурила и деранжирала управо деца. Већ у тим годинама свесна беде на коју су им осуђени родитељи, показала су спремност да се против таквог живота побуне. Одрасли могу да им се диве, родитељи — да буду поносни.

Или како је то песник лепше рекао: »Можете се трудити да budete као они, али немојте од њих тражити да буду као ви!«

ЛУД ИЛИ ГЛУП

Понашање Раје Поповића пре, за време и после смејивања изазивало је недоумицу код многих. Човек се час смеје, час виче, час даје изјаве да ни слушалац не зна да ли да се смеје или плаче. Многи су се питали: да ли је овакво понашање резултат врхунске глупости, или манифестација, далеко било, неке душевне болести?

Ни једно ни друго, кажу добро обавештени: Рајо само тражи прилику да се још једном извуче. Најпре је до последњег часа »тврдио пазар« и није хтео да да оставку, све у нади да ће му његова партија обезбедити неку другу функцију или запослење. Пошто се то није догодило — остале су му три варијанте: да иде на биро рада (што и није најповољније кад човек има средњу машинску школу и преко педесет година), да гаји свиње у Б. В. Селу (што га не привлачи) или да оде у инвалидску пензију. Ова последња варијанта била би му још најповољнија, ако пожури и набави потребну документацију до краја године, јер ће онда услови да се поопштре. Али, не лези враже: да би покупио документацију, Рајо ће морати да изиђе пред очи многим докторима које је вређао, блатио и понижавао. А дотични је пре свега кукавица каквој нема равне. Зато иде на крунску варијанту: неће да напусти »Комуна«, изиграва директора, избацује новинаре итд. — чекајући да милиција дође по њега и смести га у душевну болницу у Новом Кнежевицу! Тамо би неко време изигравао бесомучног, и тако убио две муве: ем би добио инвалидску пензију без обавезе да изиђе пред очи кикиндским лекарима, ем — као неурачунљив — не би могао да одговара за много тога што је забрљао.

Сиротиња нема шта да изгуби, чуло се, мајке су остале упорне. Пошто је ситуација почела да се усијава стигао је однегде и допис да је обезбеђен новац за јануарски дечији додатак, што наравно није утицало на мајке да се разиђу. Уследио је још један скуп. У међувремену је претходна гарнитура са Рајом смењена, а дошла нова на челу са госпођицом-госпођом (како хоћете) Живоарком Дацин. Госпођица која ће, веровало се, имати више слуха од свог претходника, за све окупљене жене и мајке. Међутим, »куд сви Турци ту и мали Мујо«, па тако и председница. Није нашла за сходно ни да изађе пред жене. Да ли се боји? Чега? Па зар нису баш они, ти који утерују страх у кости овом народу и на децу шаљу кордоне милиције. Да ли је потребно поновити ону чувену реченицу: »... бежите жене да вас не поједе мрак«. . . — порука Милошевића. Зар не осете како им из уста избија задах унутрашње трулости. Док ле ли ће ићи са застрашивањем? Прича се овде не завршава. Добијена је подршка свих синдиката кикиндске општине и након тога је упућен захтев за заказивање ванредне седнице Скупштине општине.

(Наставак на страни 2.)

Окупљање се наставља већ у среду, а ако буде било потребно ићи ће се и даље. Социјалисти—властодршци—ловци у мутном. Муте одоздо, муте одозго. Спреда и страга, стално додају муља да се вода не избистри. Јер ако се стиша и слегне, угледаћемо нешто што досад

КО СЕ БОЈИ ЖЕНА

У оба наврата кад су жене протестовале пред »Комуном«, тражећи да Рајо Поповић изађе пред њих ради краћег разговора — овај господин је остајао закључан у згради и излазио само уз пратњу милиције, да би окупљеном грађанству, нарочито деци, псовао мајку. Зато је, природно, једна од најчешће извикиваних парола, приликом поздрављања омиљеног Раје, гласила »Ко се боји жена?«

Да Рајо Поповић има појма о лепом понашању, знао би да је врло непристојно оставити даме да чекају. Да има појма о демократији, знао би да на захтеве незадовољних грађана ваља одговарати брзо. А да има и мрву храбрости, не би се крио. Могао је изићи пред окупљене мајке па им рећи нешто, на пример: »Жене, нема пара, не могу ништа да вам помогнем, узалуд чеката« — то га, у датом тренутку, не би уопште спасло, али би био леп гест и без сумње би му донео бар понеки политички поен. Али, Рајо је остао доследан себи: поени постигнути лепим гестовима према народу нису га занимали.

нисмо видели. Бануће пред нас куће и дворци, прагови поплочани златом, шкриње са доларима... Препознаћемо их по гласу, гласу познатом, којим су нам годинама говорили. Занемећемо пред тумором који се накопио у том муљу. Али, удариће бистра вода и на нашу воденицу.

С.П.

Скупштина општине Кикинда

за председника СО, гђу. Живодарку Дацин

Поштована госпођо,
обавештавамо Вас да ће се у среду 07. 08. 96. одржати поновни скуп мајки. Основни захтев овог скупа Вам је познат. Обраћамо Вам се овим путем јер је донета одлука да се од Вас захтева хитно сазивање ванредне седнице Скупштине општине за среду (исти дан) 07. 08. 96. и да се искључиво расправља о овом веома актуелном проблему, те се покуша пронаћи бар неко решење. За ову седницу тражимо и присуство представница мајки и право учешћа у расправама. Напомињемо да ће се скуп одржати без обзира да ли ће седница бити заказана или не и ако буде потребно ићи ће се и за Београд. Да додамо и то да смо добили подршку свих кикиндских синдиката који су у петак имали састанак. Молимо Вас да нам истог овог дана до 13 часова писмено одговорите на овај захтев. У уверењу да ћете изаћи у сусрет мајкама јер сте пре свега жена, унапред захваљујемо.

У Кикинди, 05. 08. 96.
ЖЕНЕ И МАЈКЕ ОПШТИНЕ КИКИНДА

ЗАР НЕ ВИДИТЕ ДА СТЕ ЗЛО И НЕСРЕЋА...

Зар не видите да је са вашим доласком настало само зло и несрећа. Зар не видите да вам је народ издан и продан. Зар не видите да вам је народ изгубио достојанство, да је понижен и осрамоћен. Зар не видите да вам је народ изгубио осмех на лицу, да над њим влада апатија и сивило. Зар не видите стотине хиљада Срба, који не постоје на планети Земљи, јер не припадају ником, јер им је ускраћено основно грађанско право, право гласа. Сада их називате »људи у транзитну«. Има ли у вама ичег људског да тај део српског народа, којег сте издали и који је све изгубио, сада називате »људима у транзитну«. Зар не видите хиљаде српских младића инвалида који су жртвовали себе за Српство, а сада гладују без бриге и заштите државе. Зар не видите децу и мајке којим држава месецима не пружа основни додаток за

преживљавање. Зар не видите криминал, пљачку и мржњу. Зар не видите уништenu пољопривреду и осиромашеног сељака. Зар не видите да су приноси жита од 12 метара по јутру као из 1952. године. Зар не видите пропалу привреду и како по фабрикама из машина ниче трава. Зар не видите болнице без лекова, а школе, руиниране без основних помагала у настави. Зар не видите унесрећене пензионере и људе који у контејнерима траже извор преживљавања. Зар не видите духовну, моралну и економску катастрофу Србије.

Зар не видите да треба да се обесите. Учините ли то Бог ће вам грехе опростити, али ми никад.

Др Бранислав Блажић

ПРЕДСТАВА СОЦИЈАЛИСТА

Шта ће бити с »Ливницом«? — питање је које овог дугог и повремено топлог лета заокупља кикиндску јавност. У општој неизвесности и конфузији, свака информација је добродошла, написи о нашем гиганту помно се прате, што није чудо: од овог колектива зависи, што запослених, што чланова њихових породица — брат брату, најмање шеснаест хиљада душа у општини Кикинда. За сада је, сви су изгледи, катастрофа звана стечај одложена, за када — ко зна. Штавише радници су добили не само по 320 динара, него и обећање да ће им разлика бити исплаћена већ до краја ове године, прецизније: у децембру (читај: за време избора). Људи не знају шта ће од силне среће: с тих 320 динара не могу да се плате рачуни просечне (дакле, трочлане) породице, а где су трошкови за све што спада у тзв. егзистенцијални минимум (храна, одећа и остало, чега се »ливничари« углавном одричу). Ипак, с обзиром на протекле црне године, кад су добили по 90, 100, 120... динара, може бити да им ових 320 изгледа као Ротшилдово благо. Живот у беди чуда прави, што запослени у »Ливници« — и не само у њој, на још већу несрећу, сувише добро знају.

Хиљаде радника на принудним одморима, и хиљаде које долазе на посао уз сталну претњу принудног одмора или отказа, а и једни и други у бризи за егзистенцију — то је садашњост »Ливнице«. У новинама под контролом владајуће партије редовно излазе оптимистички интонирани чланци, како »Ливница« склапа велике нове послове са иностраним партнерима, као ће кренути на боље, ево, тек што није, само треба радници да буду још мало стрпљиви. До децембра, вероватно. И радници су, за чудо, стрпљиви. За Гиниса је шта су све отрпели. Дај, Боже, да су сва лепа обећања која редовно добијају уместо плате остварљива, и да се остваре, па да ти људи буду ближе добрим зарадама, а даље од отказа. Само је лепих обећања било превише и њима није могао да се плати ни рачун за струју, ни књиге за дете. Стручњаци би могли да се позабаве проучавањем ливничких радника (и не само ливничких) којима руководством свакодневно пружа ред лепих обећања — ред плашења отказом. »Шушка се« да многи радници, а особито раднице, притиснути уџеном, пристају на свакојаке уступке претпостављенима, а не шушка се, него се поуздано зна, па би у случају неке још веће невоље отказе добили најпре они који би најтеже нашли други посао: неквалификована радна снага, најсиромашнији радници, болесни и старији радници — и, наравно, жене.

И поред свега, радници »Ливнице« — обесправљени, слабо плаћени и у страху од отказа — представљају итекаву реалну снагу. Разлог је једноставан: много их је. Кад би кренули да траже главе (читај оставке) недостојних главешина, кад посла би им се придружили и радници из мањих фирми, а у подједнакој були. Па ипак, страшна реч »штрајк« била је само — прошапутана. Синдикат, права радника, шта то беше? Сталним застрашивањем, претњама отказом, људи су одвраћани од борбе за своја права, иако је начин законом дозвољен, да се подсетимо. Сетимо се, уосталом, шта се догодило кад су просветари само тражили да им се исплати плата. Могло се (наивно) очекивати да за захтеве »ливничара« буде бар мало разумевања из разлога што је и председник Скупштине општине Кикинда, Рајко Поповић, машински техничар и бивши радник »Ливнице«. Он би барем могао да се сажали на бивше колеге, па да употреби свој утицај да им се помогне. Ништа од тога, уместо разумевања радници су успели само да добију пацке.

Свака част радницима »Ливнице« на стрпљењу, ако је то стрпљење, и на оптимизму, ако им је остало имало оптимизма. Вероватно не би волели да чују да им се лепа обећања дају само зато што би — кад трезвено сагледају како им се крше права — могли да постану јако опасни за оне који њима манипулишу. Уосталом, живи били па видели — ако преживе, довољно дуго, можда се дата обећања и испуне, ко зна.

Да би се објаснила оволика пасивност »ливничара« (иако све теорије славе металце као »најреволуционарнији део радничке класе«), није згорег да се мало вратимо у историју (а историја је, зна се, учитељица живота: ко не зна лекцију, мораће да је понови!).

Познато је из ранијих година (а старијим радницима »Ливнице« нарочито) да је »Ливница« била проглашена једном од »локомотива развоја« (шта год то значило); да је финансијски, и на

сваки други начин, стајала иза многих подухвата, успешних и неуспешних, који су предузимани у општини Кикинда, »а и шире«. Да је градила обданишта и обезбеђивала станове радницима, какве-такве; да је имала одмаралишта, набављала угаљ, лук и кромпир; да су се у »Ливничину« мензу шверцовали радници оближњих, у оно доба мање срећних фирми, да би добили квалитетан оброк; и, најважније: да је »Ливница« запошљавала јако много људи, такорећи минимализовала незапосленост у општини по систему »како угурати сто литара воде у канистер запремине десет литара«. Радници »Ливнице«, за сво то време, делили су се на две категорије, које нису биле ни на који начин дефинисане, али су се тако јасно разликовале, као касте у Индији. За малобројне, било је обезбеђено »и од птице млеко«, и о њима за сада ни речи више. Друга категорија — управо она која се сада броји на хиљаде полугладних и сасвим гладних — имала је, гледајући по струкама, увек за нијансу мање плате од својих колега из других фирми. Просечан ливничар имао је увек и краћи годишњи одмор од свог колеге из друге фирме, а најмање нерадних субота. Увек су »ливничари« имали неке радне акције, радне викенде, радне сате, за заједницу, за пострадале од поплаве или земљотреса, или већ тако нешто. Овде не треба заборавити да је у »Ливници« некад било, а има и сада, тешких послова и тешких радних места, где услови рада подсећају малтене на Дантеов пакао: човек ради окренут лицу ватри, а леђима — промаји. Уз минималну или никакву заштиту на раду, многи су добили тешка професионална обољења, доспевали у инвалидску пензију или једноставно, возом св. Петра, с фабричке капије однеги на неко од оближњих гробаља. Многи су из овакве радне средине побегли главом без обзира, али су многи и остали, и, природно, били незадовољни. Нејнепослушнији су кажњавани и отпуштани, чак и у доба самоуправљања, кад је било заиста тешко остати без посла, а осталима је сервирана прича како се они, ето, жртвују за заједницу, за будућност, за развој, за добробит своје породице и општине. И, људи су се жртвовали и веровали — познато је шта пропаганда може да учини људима који тешко раде, а мало зарађују, поготову кад та пропаганда траје годинама, деценијама, па ево и данас.

Поносни што се жртвују, »ливничари« су дочекали и ове садашње услове. Зарађују мање него икада, питају се хоће ли остати без посла, о напретку заједнице и запошљавању деце више не причају. Некад су говорили родитељи деци: »ако будеш добар ђак, радићеш у »Ливници«. Сад се деци прети: »Ако не будеш добро учио, радићеш у »Ливници«! А, од радника се и даље очекује да издрже, да трпе, да чекају боље дане који једном свакако морају доћи.

Шта је остало од некадашње социјалистичке бајке о самоуправљању, овладавању радног човека вишком производа и сличним небулозама и експериментима, видело се на делу. Невоља је само што бајка никако да престане, иако су деца одрасла и престала да верују.

ИСПЛИВАЛО НА ПОВРШИНУ

Вишедневни сукоби и смењивања, код социјалиста у Кикинди, избацили су на површину сву прљавштину њихове вишегодишње владавине. Међусобним оптуживањима, која су прелазила границе достојанственог и културног, социјалисти су открили своје право лице. Опчињени борбом за власт користили су се најпримитивнијим средствима да би победили у сукобу. Лични интереси, а не интереси грађана Кикинде, увек су, и увек ће доминирати у главама социјалиста. Прича о Курти и Мурти свима је већ позната.

Др Бранислав Блажић

ПОШТОВАНИ УЧЕСНИЦИ ПРОТЕСТНИХ СКУПОВА,

БЕЗ ОБЗИРА ДА ЛИ ЈЕ МОТИВ ВАШЕГ ОКУПЉАЊА ПОЛИТИЧКЕ ИЛИ ЕКОНОМСКЕ ПРИРОДЕ (ШТО, КАКО ОБРНЕШ, ИЗАЂЕ НА ИСТО), НИЈЕ ЗГОРЕГ ДА ПРОЧИТАТЕ ОВА ПРАВИЛА. НАПИСАЛИ СУ ИХ ЕМИНЕНТНИ СТРУЧЈАЦИ ЗА ПСИХОЛОГИЈУ ВЛАСТОДРЖАЦА — НЕ МОЖЕ НИ ВАМА НАШКОДИТИ АКО ИХ ЗНАТЕ.

1. **ОДРЕДИТЕ ЈЕДАН ЦИЉ И ДРЖИТЕ ГА СЕ.** Ако сте се окупили због, на пример, дечијих додатака, можете захтевати и друге ствари, да се смање идиотски велики рачуни, да недостојни властодршци поднесу оставку — али онај основни циљ нека вам је увек на памети.

2. **БУДИТЕ УВЕРЕНИ У ИСПРАВНОСТ ОНОГ ШТО РАДИТЕ.** Окупили сте се да тражите оно што вам припада. Тиме не кршите никакав закон и нема разлога да се стидите свог чина. Нека се стиде они због којих морате то да радите. Ако вас неко назива руљом, криминалцима и слично — немојте да га слушате. Ако вас омета, одстраните га. Нема потребе да га бијете, само га упорно гледајте.

3. **НЕ ДАЈТЕ СЕ ПОКОЛЕБАТИ.** А покушаја ће бити, без бриге. Оставиће вас да дуго чекате, по могућности на киши, даваће вам безвезна обећања, убеђиваће вас да су организатори овакви и онакви. Не расправљајте, они говоре много боље од вас и итекако им је циљ да вас поколебају, ма колико (понекад) били увлакачки љубазни.

4. **НЕ БУДИТЕ МАЛОДУШНИ.** Изјаве «ништа нећемо постићи», «мало нас је», «ово је требало другачије организовати» — једноставно заборавите, барем док траје скуп. Ако вам дођу такве мисли (а свако може да се обесхрабри, неправда је тако моћна и упорна, а правда тако далека и тешко достижна) угризите се за језик, да не обесхрабрите друге. Уколико неко други почне да наглас размишља о неуспеху, љубазно га замолите да промени тему. Нема потребе да поколебану особу осуђујете, грдите или отерате — најбоље је и најделотворније да је пажљиво обгрлите око рамена и кажете нешто утешно.

5. **БУДИТЕ СТРПЉИВИ.** Ако сте одлучили да организујете протестни скуп или му се придружите — будите спремни да дуго чекате. То може потрајати сатима... данима. Има држава где је довољно да се незадовољни људи само појаве, па да надлежни одмах предузимају све мере како би им изишли у сусрет, да не дође до већег незадовољства. Код нас то није случај. Дакле, ако сте кренули на протестни скуп, заборавите на све остале планове за тај дан. Властодршци управо и рачунају на фактор «време»: ако се довољно начекате, можда ћете се једноставно — разићи. За то време, они седе у удобним канцеларијама и вире кроз прозоре, а ви можда киснете.

6. **СЕДИТЕ!** Није шала: ако чекање потраје — седите. Човек, кад чека стојећи, губи снагу и живље, постаје напет. Тако се уништава добар део ваше енергије намењене протесту. Шта мислите, зашто пред канцеларијама разних моћника и великих зверки нема столица и клупа? Управо зато да би чекач — одустао и отишао. Зато, седите. На траву, новине, земљу. Пушачи нека запале по једну, ко год може нека понесе воде и хране. То је изузетно значајно у психолошком смислу. Човек док седи може дуже да чека. Друго: на тај начин показујете да сте непоколебљиви, да вас неће лако отерати. И треће: док седите, не може нико да вас оптужи да сте агресивни и опасни, па вас зато треба растеривати. Поготову ако још и једете, опуштено разговарате и чекате својих пет минута — да им (тамо, њима) кажете зашто сте дошли.

7. **НЕ ЗАЗИРИТЕ ОД ШТАМПЕ.** Могуће је — добро је — да се на скупу појаве и новинари. Они су гаранција да ће о вашим циљевима бити обавештен бар део јавности. Немојте их ометати, они само раде

свој посао. Уколико немате поверења у новинара (има и таквих), немојте му давати изјаву. Уколико одлучите да дате изјаву, говорите лепо и одмерено, то може јако повољно одјекнути. Не морате се представљати, ако подозревате да бисте могли имати проблема.

8. **НАСТОЈТЕ ДА ПРИДОБИЈЕТЕ МИЛИЦИОНЕРЕ!** Немојте се чудити. Зар мислите да је њему лако, док стоји пред масом, бранити оне који не смеју да изиђу пред вас? Немојте их нападати или изазивати, тако само можете да им дате оправдање зашто су вас повредили, чак, убили. Не расправљајте. Ако вам каже да се разиђете, послушајте: па се после опет окупите, за сат, или за два дана, свеједно. Немојте гледати чуваре реда нападно у очи, али ако вам се обрате, одговорите пристojно. Можете их понудити храном или цигаретама, али немојте очекивати да прихвате. Док је све мирно, настојте да у близини милиционера буде што више жена, ако присуствују скупу.

9. **НЕ ПРЕПУШТАЈТЕ СЕ ОСЕЋАЊИМА.** Јасно је да сте огорчени, иначе не бисте ни били на скупу, али не дајте да вас савлада гнев. Ако разбијете један прозор, може испасти да сте целу зграду срушили. Ако опусете неког функционера, то се може третирати као да сте му ко зна шта учинили. Кад пред вас изиђе неки небитни секретар или заменик уместо главне зверке, немојте га напасти: он је једноставно избачен пред вас, да вади кестење, док се онај кога бисте нешто да питате безбедно сакрио, можда чак и отишао кући. Љубазно му (или јој) реците да хоћете главног.

10. **БУДИТЕ ТИХИ.** Кад из више стотина грла одјекне добра парола, то је довољно да се смрзну сви којима савест није чиста. Али не треба потцењивати ни тишину. Претеће ћутање може да буде врло делотворно. Поред тога, на извикивање парола троши се снага. За то треба бити лукав: једна парола извикује се највише четири пута (после тога, тврде стручњаци, губи на интензитету), после ње друга, и тако највише пет. Затим следи драмска пауза. Ако скуп траје пола дана, нема никаквог разлога да још и промукнете.

11. **БУДИТЕ МИРНИ.** Немојте да вас мрзи да измислите добру паролу, коју ће са задовољством понављати и они који само пролазе близу места где се скуп одржава. Некад духовитост добија битку. Осим тога, бићете боље вољени кад вас, једном, најзад, позову да кажете шта желите. Говорите мало, пустите «њих» да кажу шта имају, па их онда поклопите. Обично је најмудрије да уопште не кажете ко је организатор скупа, ти људи после, кад-тад, имају невоље. Реците нешто у стилу: «Овде смо јер сви осећамо да је наш захтев оправдан», «Не треба нас нико да организује», «Мислимо својом главом, видимо како живимо» и слично. Пустите другу страну да се избрука до миле воље.

12. **БУДИТЕ СПОРТСКИ ДУХ.** Скуп може да буде осуђен. Можете да чекате данима, а да не постигнете оно због чега сте све и започели. Не обесхрабрујте се, не губите наду. Ако једном није могло — моћи ће други пут. Не либите се да се добро испричате с пријатељима и познаницима о самом скупу, без обзира да ли је успео и како је прошао. Обавезно испричајте деци како и зашто сте се нашли у протесту. Даће Бог и срећа јуначка, да ће деца живети боље, па ће им оваква родитељска искуства бити занимљива. А ако не будете упорни, деца ће живети још горе, па ће вас проклињати.

АФОРИЗМИ

- Слободно — чу се глас из хелије.
- Ко преживи, причаће. Ко буде причао, тешко ће преживети.
- Корак у нови век, значи опет пешке.
- Просина глупости да би се вратио по трагу.
- Иза два прста заклања се цео човек.
- Некада с колена на колена, а данас с лакта на лакат.
- На тајној вечери су се сви заложили за јавност у раду.
- Да није толико врхова, мање бисмо имали провалија.
- Буде ли вођа наставио да од свега пере руке, доживећемо потоп.
- Полиција је упала у контејнер и тако спречила још једно ненајављено окупљање грађана.
- Полиција је поступала коректно и у границама овлашћења, мада је све могло да прође и без крви.

ТАЈНО УВО

1. Зашто на поштанским маркама нема лика Слободана Милошевића?
Одговор: Зато што не знају људи са које стране да плуну.
2. Јављају из ИГМ «Тоза Марковић»:
«Након најављене посете Слободана Милошевића нашој фабрици одједном је почело са уређивањем парка и бетонирањем стаза. Спомен плоча КПЈ још увек стоји на улазу у фабрику и одаје праву слику».
3. Колико треба платити да би добили посао у МСК?
Одговор: Питајте директора Бранка Тркуљу.
4. Зашто је Рајко Поповић тек сада открио да је 200.000 ДМ одвојених за побољшање пијаће воде у Кикинди, отишло у цеп Шокловачког?
5. ЈУЛ све више изазива гађење. Пун је суше, мува, комараца и крпеља.
6. Дванаест метара жита по јутру принос је раван оном из 1952. године. Социјалисти нас воде у светлу будућност без хране, са загађеном водом и затрованим ваздухом.

Оснивач и издавач: др Војислав Шешел, главни и одговорни уредник: Сениша Аксентијевић, заменик главног и одговорног уредника: Петар Димовић, редакција: Соња Прекајски, др Бранислав Блажић, др Жива Ладичорбић. . . Новине Велика Србија уписане су у регистар средстава јавног информисања Министарства за информације Републике Србије под бројем И104 од 5. јуна 1995. године. Министарство за информације Републике Србије 19. августа 1991. године дало је мишљење број 413-01-551/91-01 да се Велика Србија сматра производом из Тарифног броја 8. став 1. тачка 1. алинеја 10. за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%. Адреса: Трг српских добровољаца 29, телефон 34-456. Рукописи се не враћају.